

[Jørgen Jensen.]

bestilt arbejde fra regeringens side, når forligsmanden griber ind og forhindrer typograferne i at blive frigjort fra den overenskomst, man dømmes dem efter? Også i dag vil man behandle en sag i arbejdsretten mod typografforbundet. Ja men typografforbundet har varslet en strejke for at blive frigjort fra de overenskomster, man dømmes dem efter. Forligsmanden, som regeringens sendebud, forhindrer, at denne strejke trådte i kraft, så de kunne blive frigjort fra disse overenskomster.

Det er noget om retstilstandene, som de er herhjemme i dag. Så taler hr. Auken om, at der er nogen, som lægger kimen til oprettelse af en ny fagbevægelse, og jeg kan egentlig godt forstå det. Jeg kan godt forstå, at når man har gjort det, som regeringen og socialdemokratiet har gjort sammen med de borgerlige partier for at smadre den etablerede fagbevægelse, for gennem stadige indgreb over for fagbevægelsen at undergrave dens troværdighed, så kan jeg godt forstå, at den dårlige samvittighed får hr. Auken til at sige: bare der nu ikke er nogen, som benytter det til at lave en anden fagbevægelse. Men de folk, som hr. Auken fremhævede, ønsker ikke at lave en anden fagbevægelse. De ønsker sammen med andre aktive fagforeningsfolk at kæmpe for at frigøre fagbevægelsen fra det reaktionære kvælertag, som man tager på den. Og man skal ikke være i tvivl om, at også augustforligets indgreb stiller fagbevægelsen i den situation, at den under ingen omstændigheder, hvis troværdigheden skal opretholdes, kan tage ansvar for de overenskomster. Det vil sige, at fagbevægelsen skulle tage ansvar for overenskomster, som fortsat påbød, at folk skulle arbejde og være tvunget til at arbejde gennem arbejdsformidlingskontorenes anvisning for under 30 kr. i timen. Det betød, at fagbevægelsen stadig skulle acceptere arbejdsgiverens ret til at afskedige mennesker, hvis udseende de ikke kunne lide. Det betød fortsat, at fagbevægelsen skulle acceptere afskedigelse af valgte tillidsfolk, fordi arbejdsgiveren mente, at de var for aggressive eller talte arbejdernes sag for hårdt.

Jeg forstår godt, at den dårlige samvittighed tvinger sig igennem. Derfor vil jeg også sige, at hvis det lykkes augustforligspartierne at forhindre gennemførelse af kravene om en rimelig mindsteløn, om kortere arbejdstid, om fuld dækning for prisstigningerne, hvad man jo ikke alene har søgt at forhindre ved at sætte en

ramme på 2 pct., men hvad man yderligere har underbygget med direkte indgreb i pristalsreguleringen, først ved at sige, at der efter den 1. marts kun må betales én portion hvert halve år, og dernæst ved i december måned kynisk ikke at gennemføre et prisstop, men overføre prisstigningerne fra december, januar og februar måned til efter beregningen af martsreguleringen, således at man fremover ikke får dækning for dette – man siger så smukt, at det selvfølgelig ikke betyder, at pengene ikke skal udbetales, at de ikke gives til arbejderne; de skal opbevares i ATP, vel vidende, at det ikke er arbejdsgiverne, at det ikke er kapitalhaverne, men at det er skatteyderne og arbejderne, der selv skal betale disse penge – dér vil jeg godt sige, at hvis man forhindrer fagbevægelsen i at gennemføre ændringer på dette område, ja, så vil de samme kræfter, som hr. Auken sagde der var samlet til formandsinitiativets konference, sammen med mange andre i arbejderklassen kæmpe videre ude på arbejdspladserne for at sikre kravene opfyldt gennem lokalaktioner. Det skal man ikke være i tvivl om, for det er simpelt hen en nødvendighed for arbejderklassen at kæmpe på den måde.

Hr. Auken sagde også, at det valgte folketing burde have større muligheder. Dér er vi enige. Det burde være rigtigt. Men når man så ser på beskæftigelsesprogrammet! All right, vi har også tidligere støttet socialdemokratiets beskæftigelsesplaner på de områder, hvor der var positive ting i det. Ja, vi er vel også gået så langt, at vi har støttet arbejdsgivertilskud, uden at vi egentlig havde kontrol med, hvad arbejdsgiverne ville bruge dem til; vi har gjort det ud fra den kendsgerning, at beskæftigelsessituationen, som den er, kan vi ikke affinde os med. Vi havde i januar måned 168.000 arbejdsløse. Regeringens forslag om beskæftigelsesarbejder til 810 mill. kr. vil højst påvirke dette arbejdsløshedstal med 10 pct. Og det vil sige, at vi fortsat vil leve med 150.000 arbejdsløse. Man siger: ja men et beløb på 810 mill. kr., det er mange penge. Ja, det afhænger jo af, i hvilket forhold man stiller det. Er det i forhold til militærudgifterne, eller er det i forhold til værdistigningen på privatejede faste ejendomme, ja, så er det ikke ret meget. De 810 mill. kr. svarer cirka til den stigning, som finder sted på jord og fast ejendom i løbet af 80 timer. Det er sådan set størrelsen af dette beløb. Selv om vi fortsat er villige til at støtte fornuftige beskæftigelsesarbejder, så er vi ikke særlig